

[Kofod-Svendsen]

EF-pakken indeholder tre hoveddele plus den fælles akt. I de sidste dage har debatten især drejet sig om EF-Parlamentets rolle. Folkebevægelsen mod EF har hævdet, at EF-pakken giver EF-Parlamentet en række beføjelser, som det ikke har i dag. Nøjere studier afslører imidlertid, at der ikke er hold i Folkebevægelsens påstand. Nu bør det selvfølgelig også siges, at Folkebevægelsen i den skrivelse, den har sendt til folketingets medlemmer, udtrykkelig siger, at de fremførte påstande bygger på en hurtig gennemgang af regeringskonferencens resultat. Man har ikke haft tid til grundlæggende analyser, siger man selv, og i den situation kan man naturligvis let komme til at sige noget forkert.

De faktiske kendsgerninger er, at EF-Parlamentet er et rådgivende organ i EF. Det skal spørges, inden EF-beslutninger kan tages; men det er Ministerrådet og dermed de enkelte medlemslande, der træffer den endelige beslutning. Også fremover vil det være Ministerrådet, der får det sidste ord.

Det nye er, at Parlamentet i sager om f.eks. fjernelse af handelshindringer og om forskning og teknologi får ret til at blive hørt to gange i stedet for én gang. Parlamentet kan anden gang stille konkrete forslag, men det er fortsat Rådet, der skal træffe beslutning, og i anden omgang er der nu faste tidsfrister for, hvornår beslutningen skal være truffet. Parlamentet får ikke en slags vetoret i forhold til gennemførelse af det indre marked. Ved at forkaste Rådets fælles holdning kan Europa-Parlamentet fremtvinge, at Rådet skal træffe beslutning med enstemmighed. Det eneste, der kan ske, er, at nogle forslag ikke gennemføres, fordi et medlemsland erklærer sig enig med Europa-Parlamentet og dermed forhindrer enstemmighed. Det svarer jo ganske til situationen i dag, og da italieneren Spinelli i EF-Parlamentet den 11. december 1985 kommenterede forhandlingsresultatet fra EF-topmødet, udtalte han:

»Medlemslandene har udelukkende givet Parlamentet ret til at udtale sig to gange i stedet for som hidtil én gang, og Parlamentet må ydmygt håbe, at Kommissionen vil være rede til at indarbejde nogle få af Parlamentets tanker i sit forslag med henblik på at forelægge dem for Rådet.«

Spinelli erkender således klart, at Parlamentet også efter den nye procedure kun får mulighed for at udtale sig, at Parlamentets

udtalelser nu som før går til Kommissionen for at give denne lejlighed til at genoverveje sit forslag, og at det udelukkende er Rådet, der træffer beslutninger. Der er tale om en bedre samarbejdsprocedure, og hvem kan ikke leve med, at en folkevalgt forsamling får lov til at udtale sig to gange i stedet for én gang?

Så har nogle udtalt modvilje mod EPS-traktaten. Jeg kan ikke rigtig forstå det, da der altovervejende er tale om en formalisering af det europæiske udenrigspolitiske samarbejde, som har udviklet sig igennem en årrække og har givet Europa og dermed Danmark bedre mulighed for at skaffe sig ørenlyd i den internationale debat. Det gælder særlig i Øst-Vest-forholdet.

Dette samarbejde fastholder sin mellemstatslige karakter, det vil sige, at alle beslutninger skal tages ved consensus, hvilket udtrykkelig er blevet fastslået i den nye traktat. Dertil kommer de væsentlige protokollater dels om åbenhed over for andre europæiske lande med samme idealer og målsætninger – Norge f.eks. – dels om Danmarks fortsatte deltagelse i det nordiske udenrigspolitiske samarbejde. Samtidig er det til gavn for de andre nordiske lande, at vi er med i EF. Det betyder, at der er mere forståelse for Nordens problemer, end der ellers ville være.

Det bedste ved EF-pakken er så absolut, at man nu vil skabe det indre marked. For en dansk virksomhed giver det store fordele umiddelbart og uden omstillinger at kunne afsætte sin produktion på det store tyske, engelske eller franske marked. Samtidig er det helt afgørende, uanset ønsket om fjernelse af handelshindringer, at Danmark fortsat kan opretholde og forbedre danske regler for miljø og arbejdsmiljø, som vi så møjsommeligt har opbygget gennem årene. Og det er netop det geniale ved EF-pakken, at selv om handelshindringerne for fremtiden skal aftrappes uden brug af traktatens vetoret, men med bevarelse af vetoretten i henhold til Luxembourgforliget, så får de enkelte medlemslande mulighed for at lave skrappe miljøregler end flertallet, også hvad angår arbejdsmiljøet.

Hvilken sikkerhed har vi så for, at denne garanti sikrer os ret til at prioritere hensynet til miljøet højere end hensynet til virkeliggørelsen af det indre marked? At det står i traktaten. Kommissionen er henvist til – og